

Η εορτή των Οσίων Διονυσίου και Μητροφάνους στη Φυτειά Ημαθίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Την Πέμπτη 9 Ιουλίου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου και των Οσίων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους στη Φυτειά Ημαθίας.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων τέλεσε μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του μακαριστού γέροντος του, Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυρού Παντελεήμονος του Β΄, με την ευκαιρία της συμπληρώσεως 23 ετών από την κοίμηση του (9 Ιουλίου 2003).

Παράλληλα, με την ευκαιρία της εορτής των Οσίων Διονυσίου και Μητροφάνους, ο Ποιμενάρχης κ. Παντελεήμων δεν λησμόνησε να τελήσει μνημόσυνο υπέρ

αναπαύσεως των ψυχών των Μικραγιαννανιτών Νικηφόρου Αρχιερέως, Διονυσίου και Μητροφάνους των Ιερομονάχων και Αβιμέλεχ, Σπυρίδωνος και Παντελεήμονος των μοναχών.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος **χειροθέτησε σε πνευματικό τον π. Αντώνιο Δήμου**, εφημέριο του Ι. ναού Αγ. γεωργίου Μακροχωρίου και σε πρωτοπρεσβύτερο τον π. Λουκά Πέκαλη εφημέριο της Φυτειάς.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Τῷ γάρ ἀδύτῳ φωτί λαμπρυνόμενοι, τῶν θεοφόρων ἐφάμιλλοι ὤφθητε, Διονύσιε σοφέ καί θεῖε Μητρόφανες».

Πανηγυρίζει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα τή μνήμη δύο ὁσίων καί θεοφόρων πατέρων της, δύο ἀσκητῶν πού ἔζησαν στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους, στή Μικρά Ἁγία Ἄννα, μέσα σέ ἓνα σπήλαιο, ἀφοσιωμένοι στήν ἄσκηση καί τήν προσευχή.

Πανηγυρίζει τή μνήμη τοῦ ὁσίου Διονυσίου τοῦ ρήτορος καί τοῦ ὑποτακτικοῦ του, τοῦ ὁσίου Μητροφάνους, τήν ὁποία καθιερώσαμε νά ἐορτάζουμε ἀπό ἐτῶν καί ἐδῶ στόν ἱερό ναό τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου.

Ἐζησαν μέσα σέ πολύ δύσκολες συνθῆκες οἱ ἐορταζόμενοι ὄσιοι, στερούμενοι καί τά ἀναγκαῖα, τά ὁποῖα ἐγκατέλειψαν στόν κόσμο, γιατί πίστευσαν στόν λόγο τοῦ Κυρίου μας πρός τήν ἀδελφή τοῦ φίλου του Λαζάρου, τή Μάρθα, ὅτι «ένός ἐστί

χρεία».

Ένα πράγμα έχουμε ανάγκη, είπε ο Χριστός. Καί αυτό είναι η σωτηρία της ψυχής μας. Γι' αυτό αγωνίσθηκαν διά βίου οι δύο όσιοι, ο όσιος Διονύσιος καί ο όσιος Μητροφάνης. Δέν έπεδίωξαν τίς τιμές καί τίς δόξες του κόσμου, άν καί θά μπορούσαν νά τίς απολαύσουν. Δέν επέλεξαν ένα μεγάλο καί σπουδαίο μοναστήρι, όπως η περίφημη Μονή του Στουδίου, από όπου είχε ξεκινήσει ο όσιος Διονύσιος. Ήλθαν «έν γή έρήμω καί άβάτω καί άνύδρω», στη Σκήτη της Μικράς Αγίας Άννης, για νά άφοσιωθούν σέ αυτό που έπεδίωκαν, στην ένωση της ψυχής τους μέ τόν Θεό καί τή σωτηρία.

Γνώριζαν ότι ένας τρόπος υπάρχει για τήν ένωση του ανθρώπου μέ τόν Θεό καί αυτός είναι η άδιάλειπτη προσευχή. Όταν ο νοϋς του ανθρώπου στρέφεται προς τόν Θεό καί συνομιλεί μαζί του διαρκώς, τότε η ψυχή του προοδευτικά καθαίρεται από τίς κοσμικές σκέψεις καί τίς βιοτικές μέριμνες. Τότε η ψυχή του αίσθάνεται σιγά-σιγά τή θεία χάρη, αίσθάνεται τήν αγάπη του Θεού, από τήν όποία δέν θέλει νά χωρισθεί, καί έτσι παραμένει στην προσευχή, για νά αίσθάνεται τήν παρουσία του Θεού καί νά εύφραίνεται από αυτήν· για νά νιώθει ότι είναι κοντά του ο Θεός καί έπομένως δέν έχει ούτε κάποια ανάγκη ούτε κάτι καλύτερο νά έπιθυμήσει.

Αυτή η διαρκής καί άδιάλειπτη προσευχή τους αγίασε τούς δύο όσίους καί τούς όδήγησε στην ένωση μέ τόν Θεό. Έτσι όχι μόνο οι ψυχές τους αλλά καί τά σώματά τους καταυγαζόταν από τό θεϊο φως, από τό άδυτο φως, όπως γράφει καί ο ιερός ύμνογράφος, ο όσιος Γεράσιμος ο Μικραγιαννανίτης, ο όποιος άξιώθηκε νά δει νοερά τούς δύο όσίους καί νά περιγράψει τίς αγιασμένες μορφές τους, ώστε νά άγιογραφηθεί η πρώτη εικόνα τους.

Αυτή η διαρκής καί άδιάλειπτη προσευχή που όδήγησε τούς έορταζομένους όσίους στη θέωση, μπορεί, εάν τό έπιδιώξουμε καί άν θελήσουμε όχι απλώς νά τούς τιμούμε αλλά καί νά προσπαθοϋμε νά τούς μιμηθοϋμε, νά όδηγήσει καί έμας στη σωτηρία.

Ο καθένας μας μπορεί καί πρέπει νά προσεύχεται, όπου καί άν βρίσκεται, ό,τι καί άν κάνει. Δέν είναι άπαραίτητο νά έγκαταλείψει τόν κόσμο. Δέν είναι άπαραίτητο νά ζεί στην έρημο. Δέν είναι άπαραίτητο νά νηστεύει καί νά άγρυπνει, όπως οι όσιοι καί θεοφόροι πατέρες Διονύσιος καί Μητροφάνης.

Όλα αυτά βεβαίως μάς βοηθούν στην προσευχή, μάς βοηθούν νά ένωθοϋμε μέ τόν Θεό, αλλά η προσευχή δέν είναι μόνο για τούς μοναχούς η για όσους ζοϋν «έν όρεσι καί σπηλαίοις καί ταϊς όπαϊς της γής». Είναι για όλους μας, όπου καί εάν ζοϋμε, μέ ό,τι καί εάν ασχολούμεθα, διότι είναι ο τρόπος της επικοινωνίας μας μέ τόν Θεό. Είναι ο τρόπος μέ τόν όποιο μπορούμε καί έμεϊς νά άπομακρυνθοϋμε, έστω καί για λίγο, από τά έγκόσμια καί τίς βιοτικές μέριμνες καί νά στραφοϋμε

πρός τόν Θεό, ό όποϊός ύπόσχεται νά μᾶς χαρίσει καί τή σωτηρία μας καί τή βασιλεία του.

Ἄς σκεφθοῦμε πόσο χρόνο ἀφιερώνουμε καθημερινά στήν ἐπικοινωνία μας μέ τούς ἀνθρώπους, συναντώντας τους, μιλώντας μαζί τους στό τηλέφωνο, ἀνταλλάσσοντας μηνύματα ἤ μέ ὅποιον ἄλλο τρόπο ἐπικοινωνοῦμε. Καί αὐτή ἡ ἐπικοινωνία μᾶς φαίνεται φυσική καί ἀναγκαία, ἔστω καί ἐάν συχνά δέν μᾶς ὠφελεῖ.

Ἄν ὁμως ἡ ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους, μέ τούς όποϊούς ζοῦμε κάποια ἀπό τά χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, μᾶς φαίνεται ἀπαραίτητη, πόσο πιά ἀπαραίτητη θά πρέπει νά αἰσθανόμεθα τήν ἐπικοινωνία μας μέ τόν Θεό, στόν όποϊο όφείλουμε τά πάντα, ἀλλά καί μέ τόν όποϊο θά πρέπει νά ἐπιθυμοῦμε καί νά προσπαθοῦμε νά ζήσουμε αἰωνίως.

Ἄς συνειδητοποιήσουμε αὐτὴ τὴν ἀνάγκη καὶ ἄς ἐνισχύσουμε τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό μὲ τὴν διαρκῆ, κατὰ τὸ δυνατόν, προσευχή μας. Ἄς συνηθίσουμε νὰ προσευχόμεθα ὄχι μόνο κάποια φορά τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ παράλληλα μὲ ὅ,τι κάνουμε κατὰ τὴ διάρκειά της, καὶ τότε θὰ αἰσθανόμεθα καὶ ἐμεῖς τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ στὴν ψυχὴ μας καὶ θὰ ἐνισχυόμεθα στὸν ἀγώνα καὶ στὴν προσπάθειά μας, γιὰ νὰ κερδίσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ ἕνα, «οὐ̄ ἐστι χρεία», τὴ σωτηρία μας, τὴν ὁποία εὐχόμεθα ταπεινά καὶ πατρικά νὰ μᾶς χαρίσει ὁ Θεός διὰ πρεσβειῶν τῶν ὁσίων Διονυσίου τοῦ ρήτορος καὶ Μητροφάνους.

